

[Arne Bjerregaard]

gangspunkt, når vi skal diskutere noget, at vi altid har søgt at føre en konstruktiv oppositionspolitik, selvfølgelig kommer til at stå for det samme, også når vi er med i regeringspartierne. Det er en behagelig situation, og den vil jeg selvfølgelig ikke undlade at gøre opmærksom på at vi står i i dette tilfælde.

På den anden side må jeg sige, at når kristeligt folkeparti har ønsket en beskatning på dette område i et par år, så er det ikke for at straffe pensionisterne, som nogle har påstået, og som den stak af breve, jeg har fået igennem et par år, særdeles kraftigt antyder. Vi har ikke ønsket at straffe pensionisterne. Vi har derimod ønsket denne beskatning for at tilvejebringe den nødvendige balance imellem den almindelige lønudvikling, produktionsudviklingen og pensionsudviklingen for derved at undgå den inflation, som den stærke stigning i pensionerne med tiden ville frembringe, og som efterhånden totalt ville ødelægge enhver pensionsopsparring.

Jeg er vel bekendt med, at de økonomiske lærebøger altid har anført, at enhver opsparring er et gode; virkeligheden er dog mere nuanceret. Når en opsparring er så subsidieret, som pensionsopsparringen har været, så må vi se i øjnene, at den i grunden godt kan være ødelæggende for samfundsøkonomien, idet der vil blive et svælg imellem samfundets fremtidige produktionsværdi og de forbrugsmuligheder, de store pensioner om føje år vil give. Kun en forrygende inflation, som det tidligere er sagt herinde, vil kunne udjævne svælg, men en inflation ud over nogle få procent ved vi også almindeligvis er ødelæggende for en stabil og positiv økonomisk udvikling.

Hvis vi ser på, hvordan det har været med de forbrugsbegrænsende virkninger af disse opsparringer, må vi spørge: hvem har i grunden betalt pensionsopsparringen? I mangfoldige tilfælde er det erhvervslivet og det offentlige, der betaler halvdelen eller to tredjedele af pensionsopsparringen. Selve pensionsindbetalingerne er fradragsberettigede, så staten derved mister 45-70 pct., eller staten betaler 45-70 pct. af indbetalingerne. Endelig har staten hidtil måttet betale for rentetilvæksten ved at undlade beskatning af den.

Hvis man ser alt dette i sammenhæng, hvis staten er nødt til at gå ud til borgerne og låne de penge, staten selv har indbetalt i pen-

sionsopsparring, så bevirker det, at staten faktisk må give en rente på over 50 pct. af de statsobligationer, den udsteder til den danske befolkning. Enhver kan se, at det ikke kan gå i længden. Derfor har vi ønsket dette forslag, ikke for at ødelægge pensionisterne eller kræve noget urimeligt af dem, men for deres egen skyld, for at være med til at sikre, at der i fremtiden vil være en sammenhæng, en relation imellem værditilvæksten i samfundet og pensionsformuernes udvikling. Det er grundlaget for vores ønske. Det er derfor i dag os en glæde, at det lykkes at gøre det, altså ikke for skattens skyld, ikke for det fiskales skyld, det er ikke det væsentlige, men for at hindre, at man i fremtiden får mægtige pengefordringer, som samfundet overhovedet ikke kan honorere.

Om det fremsatte forslag vil vi sige, at det er ganske udmærket. Nå, nu lyser den røde lampe, netop som jeg skulle sige noget positivt til ministeren om forslaget. Man må sige, at det er et udmærket forslag, og vi mener, at det er så detaljeret, som det er nødvendigt, for at der ikke skal blive nogen som helst mistolkning. Den målsætning, som er aftalt, er i forslaget nøjagtig, som vi har ønsket det. Der kan være nogle detailspørgsmål, som vi ligesom andre gerne vil have belyst i udvalget.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Der er for regeringen 2 hovedsynspunkter i forbindelse med dette lovforslag.

Det ene er, at det stadig væk er regeringens opfattelse, at den kollektive opsparring i nogle af de former, der er omtalt i dette lovforslag, fortsat er den mest attraktive opsparringsform i dette land.

Det andet hovedsynspunkt er, at regeringen og regeringspartierne betragter dette lovforslag som betaling af en pris. Man kan derfor rejse spørgsmålet: hvad er der betalt, og for hvad er der betalt?

Vi har betalt for at få en aftale igennem den 13. december 1982, der sikrede en 1-årig formueafgift, som var absolut nødvendig som begyndelsen på den økonomiske politik, regeringen lagde frem sidste efterår. Man kunne i efteråret og i december godt have sine tvivl om, hvorvidt det var en god ting, vi købte, nemlig muligheden for at fremsætte et